

tion. Na przewodniczącą Komitetu została wybrana I. A. Dudka, zaś na sekretarza L. Ryvardeen. Uchwała Kongresu, Standing Committee zajmie się rewizją statutu kongresowego, który został przyjęty na I Kongresie w 1956 r. i od tej pory nie podejmowano próby dostosowania go do zmieniających się warunków.

W podsumowaniu Kongresu Prezydent D. L. Hawksworth oraz wiceprezydenci E. Arnolds i H. Kreisel wyrazili opinię uczestników podkreślając wysoki poziom prezentowanych prac oraz doskonałą organizację Kongresu, dzięki czemu spotkanie to spełniło ważną rolę integrującą mikologów z różnych dziedzin tej dyscypliny oraz różnych stron Europy. Następny, XI Kongres Europejskich Mikologów odbędzie się 7-11 września 1992 r. w Kew, zgodnie z zaproszeniem przedstawionym przez prof. D. H. Lewisa, Prezydenta Brytyjskiego Towarzystwa Mikologicznego.

Maria LAWRYNOWICZ

**SESJA NAUKOWA
Z OKAZJI 100 ROCZNICY URODZIN
PROF. WALEREGO GOETLA
(Kraków, 8.XII.1989)**

**Scientific session on centennary
of prof. Walery Goetel birth (Cracow,
8.XII.1989)**

Sesja odbyła się w auli Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie. Organizatorem był dziekan Wydziału Geologiczno-Poszukiwawczego AGH, prof. dr hab. Tadeusz Ratajczak. Materiały z sesji, obejmujące m. in. szczegółowy życiorys prof. W. Goetla, będą drukowane w wydawnictwach AGH. Uchwałą Senatu gmach główny AGH (A-O) przy al. A. Mickiewicza 30 został nazwany imieniem prof. Walerego Goetla, co połączone było z odsłonięciem w tym samym dniu tablicy pamiątkowej nad głównym wejściem do budynku.

Piotr KÖHLER

**BOTANIKA ZA GRANICĄ
BOTANY ABROAD**

**STULECIE WŁOSKIEGO TOWARZYSTWA
BOTANICZNEGO
(1888-1988)**

**100th anniversary of the Italian Botanical
Society (1888-1988)**

I. WPROWADZENIE

Mając zaszczyt uczestniczyć w obchodach stulecia Włoskiego Towarzystwa Botanicznego, przekazuję

garść informacji o jego działalności i przebiegu uroczystości. Uwagi te mogą się przydać Polskiemu Towarzystwu Botanicznemu.

Włochy mają bardzo długą tradycję badań botanicznych, bo sięgającą wczesnego średniowiecza. Tradycję tę poświadczają między innymi bardzo liczne herbarze, czyli zielniki, które w różnej formie opracowywane i publikowane były aż do późnego renesansu. Naśladownictwo w tej dziedzinie powszechne było w większości krajów europejskich, w tym także w Polsce. Do oryginalnych twórców włoskich na tym polu należą przede wszystkim: Aemilius Macer, Mattioli, Delpino, a na naszym gruncie: Falimirz, Marcin z Urzędowa, Syreniusz i inni.

Società Botanica Italiana

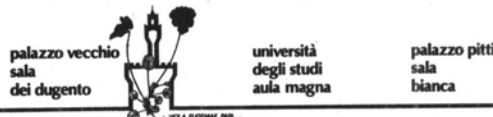
Centenario

8·1·1888 Firenze 8·1·1988

83° Congresso

Firenze 8-12 Gennaio 1988

Ryc. 1. Plakat wydany z okazji Kongresu na stulecie Włoskiego Towarzystwa Botanicznego.

Rodowód obecnie istniejących instytutów i ogrodów botanicznych przy wszystkich niemal uniwersytetach włoskich sięga początków tych uczelni. Historia badań botanicznych we Włoszech doczekała

się podsumowania w dwu dziełach wydanych z okazji nadzwyczajnego kongresu Włoskiego Towarzystwa Botanicznego: bibliografii prac opublikowanych we włoskich czasopismach w latach 1844–1986 i przeglądu badań w latach 1888–1988 (patrz rozdz. V).

II. Z DZIEŁÓW I OSIĄGNIĘĆ WŁOSKIEGO TOWARZYSTWA BOTANICZNEGO

Stosunkowo dawne są próby powoływania lokalnych i regionalnych towarzystw botanicznych. Najstarsze z nich we Włoszech i na świecie to: Florenckie Towarzystwo Botaniczne (*Societa Botanica Fiorentina*) założone w roku 1716.

Odpowiednie warunki do powołania narodowego stowarzyszenia botaników włoskich powstały po wyzwoleniu i zjednoczeniu Włoch. Pierwsza stolica wyzwolonych Włoch i po dziś dzień stolica kulturalna tego kraju, Florencja, była miejscem powołania Włoskiego Towarzystwa Botanicznego (*Societa Botanica Italiana*; w skrócie dalej nazywana SBI). Nastąpiło to, z inicjatywy botaników, w dniu 8 stycznia 1888 r. we Florencji. Zjazd Towarzystwa w roku 1902 w Palermo na Sycylii poświadczony został sporządzeniem specjalnego dokumentu – dyplomu, na którym widnieją podpisy 53 jego uczestników. Od 56-ego Zjazdu SBI w Pallanzy (w roku 1959) doroczne spotkania nazywa się kongresami. Są to bardzo liczne i najważniejsze spotkania naukowe botaników włoskich.

Po dziś dzień siedzibą Włoskiego Towarzystwa Botanicznego jest Florencja, a gościny udziela Towarzystwu Instytut Biologii Roślin tutejszego uniwersytetu (*Dipartimento di Biologia Vegetale dell' Università di Firenze*).

Wobec ograniczonych ram niniejszego artykułu poprzestaną tylko na wyciszeniu najważniejszych wydarzeń w historii SBI i jego osiągnięć. Według opinii historyka dziejów Towarzystwa, E. Mangini, do największych osiągnięć zespolonych w nim botaników należą studia nad florą roślin zarodnikowych zapoczątkowane przez Cavarę w roku 1901 oraz *Icnografia mycologica* wydawana przez Traverso i Fenaroli'ego (Bresadola G. 1927–1933) jako specjalna seria muzeum przyrodniczego w Trydencie przy udziale Włoskiego Towarzystwa Botanicznego.

Wśród osiągnięć SBI, które były pionierskie w skali światowej i dopiero niedawno znalazły godnych kontynuatorów w innych krajach, należy wymienić dwutomowy katalog (łącznie ok. 1200 stron) najcenniejszych i godnych ochrony środowisk i obiektów *Censimento dei biotopi di rilevante interesse vegetazionale meritevoli di conservazione in Italia* (1971, 1979). Dzieło to obejmuje jednolicie opracowane informacje o 837 cennych obiektach geobotanicznych. Do opisu każdego obiektu dołączony jest fragment mapy topograficznej, na którą naniesiono granicę obiektu.

Dzieło to powstało w wyniku specjalnego reko-

nesansu terenowego Grupy Roboczej Ochrony Przyrody SBI pod kierunkiem Franco Pedrottiego. F. Pedrotti inicjując to dzieło miał 33 lata i pracował na Uniwersytecie w Padwie, obecnie jest profesorem na Uniwersytecie w Camerino, w latach 1982–1990 był prezydentem SBI. Od wielu lat jest on wielkim przyjacielem polskich botaników i współuczestnikiem we włosko-polskich badaniach naukowych¹

Nie licząc wcześniejszych i w części krótkotrwałych periodyków Towarzystwa, wymienić trzeba przede wszystkim kwartalnik *Giornale Botanico Italiano*, odpowiednik naszych *Acta Societatis Botanicorum Poloniae*. *Giornale ...* obejmuje od roku 1844 do roku 1989 – 122 roczniki o łącznej objętości 63 554 stron. Obecna numeracja roczników uwzględnia wydawany w latach 1869–1893, 1894–1926, 1927–1961 *Nuovo Giornale Italiano*. Na łamach *Giornale...* dawniej publikowano artykuły głównie w językach włoskim i francuskim, obecnie prawie wyłącznie w języku angielskim. Ambicją wydawcy jest uczynienie z *Giornale ...* periodyku o zasięgu międzynarodowym. Od roku 1969 funkcję dyskusyjno-informacyjną pełni kwartalnik SBI *Informatore Botanico Italiano* (do roku 1989 – 21 tomów), bliski naszym *Wiadomościom Botanicznym*. Poprzedził go w latach 1892–1926 *Bullettino della Societa Botanica Italiana* wydawany w formie 7 do 9 zeszytów rocznie, a w latach 1967–1968 *Foglio d'Informazione per i Soci*.

Z okazji dorocznych kongresów SBI publikuje się suplementy do *Informatore...* i *Giornale...* z abstraktami referowanych prac, ostatnio także posterów². Naczelnym redaktorem obu periodyków jest każdorazowo prezydent Towarzystwa, a wszy-

¹Z inicjatywy F. Pedrottiego wydana została we Włoszech przeglądowna wielobarwna mapa potencjalnej roślinności naturalnej Polski w skali 1 : 2 000 000, będąca syntezą zespolonych prac wykonanych pod kierownictwem W. Matuszkiewicza. Mapa ta wraz z obszernym, bogato ilustrowanym tekstem objaśniającym w języku niemieckim otwiera nowe, seryjne międzynarodowe wydawnictwo naukowe pt. *Braun-Blanquetia* (rok wydania 1 tomu – 1984). Kierowany przez prof. F. Pedrottiego *Dipartimento di Botanica ed Ecologia* na Uniwersytecie w Camerino żywo współpracuje od roku 1977 z Białowską Stacją Geobotaniczną Uniwersytetu Warszawskiego. Prowadzone są wspólne badania na Przedgórzu Gargano (Promontorio del Gargano) we Włoszech i w Puszczy Białowieskiej. Pierwsze rezultaty tych badań opublikowane są w *Giornale Botanico Italiano* (Faliński, Canullo 1985, Canullo 1984, Faliński 1989), *Informatore Botanico Italiano* (Falińska 1984, Faliński, Pedrotti 1985, Faliński 1989) oraz w *Phytocoenosis* (Faliński, Canullo, Biały 1988).

²W połowie 1990 r. ukazał się obszerny antydawany zeszyt *Informatore...* (20(1): 1–557; 1988), zawierający całość materiałów z kongresu na studium SBI: teksty referatów, faksymile życzeń okolicznościowych, fotografie i dokumentację uroczystości itp.

stkie prace redakcyjne wykonywane są społecznie. Koszty składu, druku i papieru pokrywa obecnie z reguły instytucja macierzysta autora. Czasopisma te otrzymuje Biblioteka PTB z wymianą.

Towarzystwo pracuje w 8 sekcjach regionalnych, odpowiednikach naszych oddziałów oraz w 15 grupach roboczych (Gruppo di Lavoro), równorzędnych naszym sekcjom PTB.

Ważną formą działalności Towarzystwa są kongresy, od roku 1902 odbywające się na jesieni lub zimą co roku w ciągu 4-5 dni. Do roku 1989 było ich 79. W odróżnieniu od naszych walnych zjazdów, ich organizacja umożliwia każdemu botanikowi uczestnictwo w obradach wszystkich sekcji. Obrady w sekcjach następują kolejno po sobie. Uzupełnieniem kongresów są doroczne wycieczki botaniczne organizowane latem.

III. PRZEBIEG NADZWYCZAJNEGO KONGRESU Z OKAZJI STULECIA WŁOSKIEGO TOWARZYSTWA BOTANICZNEGO

Kongres w roku 1988, już siedemdziesiąty ósmy, na nazwę nadzwyczajnego zasługuje nie tylko z racji okoliczności, ale także dzięki koncepcji merytorycznej imprezy, jej przebiegu, a także z powodu doboru imprez towarzyszących i publikacji licznych i oryginalnych wydawnictw okolicznościowych.

Otwarcie Kongresu nastąpiło w mieście narodzin Włoskiego Towarzystwa Botanicznego we Florencji, dokładnie w stulecie jego powstania. Uroczystości w siedzibie władz miejskich Florencji, w sławnym Pałacu Signorii rozpoczęło wejście barwnie ubranej w tradycyjny strój gwardii miejskiej z fanfarami i wprowadzenie sztandaru ze sławnym kosaćcem Medyceuszy, herbem miasta. Patronat nad uroczystościami objął Prezydent Republiki Włoskiej, liczni ministrowie, władze regionalne i miejskie. Wśród okolicznościowych życzeń bliźniaczych towarzystw naukowych były życzenia od Polskiego Towarzystwa Botanicznego (od przewodniczącego Zarządu Głównego, prof. B. Polakowskiego i od przewodniczącego Sekcji Geobotaniki i Ochrony Szaty Roślinnej, prof. J. B. Falińskiego).

Po zwięzłym omówieniu bogatej historii SBI, przez jego obecnego prezydenta, prof. F. Pedrotiego, wystąpił prezydent Toskańskiej Akademii Nauk, prof. F. Adorno z referatem *Botanika w historii myśli i kultury*.

Referat prof. Adorno stanowił wprowadzenie do całego programu Kongresu. Program ten pomyślano jako generalny przegląd głównych problemów współczesnej botaniki w kontekście rozwoju całej nauki i niektórych zastosowań naszej dziedziny. Referat sięgał do pierwotnych źródeł wiedzy o świecie roślin.

Nie sposób powiedzieć tu choćby kilka słów o każdym z referatów, które opracowane były i ogłoszone po mistrzowsku. Słuchając referatu prof. S. Misseriego *Botanika i społeczeństwo*,

wygodzonego wyjątkowo pięknym językiem bez pomocy tekstu, ale z wielką biegłością i znajomością rzeczy, wspominałem dawniejsze wystąpienia na zjazdach PTB profesorów: W. Szafera, B. Hryniewiczkiego i A. Paszewskiego. Kolejny referat G. Tripodiego *Rola wiedzy botanicznej w średniowiecznym świecie* budzi także skojarzenia z żywszą niegdys u nas historią botaniki. Dodać jeszcze trzeba, że dyskusja po obu referatach dowiodła lepszej niż u nas ogólnej znajomości własnej proweniencji. Wielokrotnie przy tym powoływanie się na Dantego było osobliwym wyróżnikiem owej dyskusji.

ISSN-0017-0070

Ryc. 2. Okładka specjalnego zeszytu *Giornale Botanico Italiano* z abstraktami referatów i posterów

Aż trzy referaty poświęcono generalnym problemom taksonomii roślin (G. Gistofolini – Bologna, E. Nardi i P. V. Arriegoni – Florencja). Ukazywały one drogi poszukiwań koncepcji gatunku i jej roli w kolejno rodzących się dziedzinach botaniki. Zastosowania botaniki, w tym także w szeroko pojętej biotechnologii, były omawiane przez pięciu referentów w ciągu jednego popołudnia.

Cały dzień poświęcono natomiast na problemy szeroko pojętych przekształceń przyrody. Wspólnym pomysłem była zwłaszcza konfrontacja dwu referatów wstępnych, z których pierwszy trak-

tował o narodzinach życia na Ziemi w kontekście doświadczeń i teorii współczesnej biofizyki, biochemii i paleontologii, a drugi przedstawił proces unicestwienia życia. Pierwsze wystąpienie było dziełem znanego biofizyka z Mediolanu, prof. R. Maarego. Bez zbędnych szczegółów, ale w niezwykle precyzyjny i zrozumiały sposób, ukazał autor ten nieopowtarzalny proces w historii planety Ziemia. Skojarzony z nim referat F. Tassiego, dyrektora Parku Narodowego Abruzzo, działacza na polu ochrony przyrody, ilustrowany był mnogością drastycznych przykładów z całego świata. Referat odwoływał się także do emocji, a nie tylko do wiedzy na temat zachodzących procesów.

Ostatni dzień Kongresu poświęcono kierunkom i metodom konserwacji zabytkowych ogrodów botanicznych i ich znaczeniu dla nauki i kultury. Szczególną uwagę poświęcono sławnemu ogrodowi Giardino d'Iris we Florencji ze światową kolekcją kosaćców i ich mieszańców. Ogród ten powstał w latach 1712-1720 z inicjatywy specjalnego towarzystwa - Societa d'Iris.

Większej części obrad przewodniczyli goście zagraniczni: P. Ozenda (Grenoble), F. Ehrendorfer (Wiedeń), E. Landolt (Zürich), J.-M. Géhu (Bailleul), J. B. Faliński (Białowieża).

IV. IMPREZY TOWARZYSZĄCE

Z okazji Stulecia przygotowano 3 specjalne wystawy.

Pierwsza, stosunkowo skromna i przygotowana w sposób tradycyjny, urządzona była w holu Wydziału Rolnictwa tutejszego Uniwersytetu i przedstawiała historię Włoskiego Towarzystwa Botanicznego oraz badań leśnych i botanicznych we Włoszech. Na wystawie zaprezentowano rękopisy i oryginalne ryciny, wykonane osobiście przez dawniejszych badaczy (np. G. de Natariego do słynnych monografii mszaków i grzybów).

Drugą wystawą w Muzeum Historii Myśli i Nauk ukazywała dzieła współczesnych rysowników: wizerunki roślin do flor i innych dzieł botanicznych. Wśród wykonawców tych prac, reprodukowanych także w specjalnym katalogu, znaleźli się zarówno doświadczeni badacze, jak profesor fitogeografii w Trieście, Erika Wiko-Pignatti, autorka większości rycin w monumentalnym, trzytomowym dziele swego męża, S. Pignattiego (1982) *Flora d'Italia*, jak i niedawni absolwenci botaniki, np. dr Fabio Tafefani z Uniwersytetu w Camerino.

Wreszcie trzecia wystawa to wielkie wydarzenie nie tylko naukowe, ale i kulturalne. Wystawa w Pałacu Pitti, obecnie galerii o tej samej nazwie, przedstawiała dzieła XVI i XVII-wiecznych malarzy poświęcone kwiatom, a pochodzące ze zbiorów florenckich galerii. Różnorodność i bogactwo tych dzieł zgromadzonych w kilku salach muzealnych budziły zachwyt i zdumienie. Kluczem do wystawy był wspólnie wydany i wielobarwny katalog (patrz niżej).

Do imprez towarzyszących, oprócz spotkań przy biesiadnym stole, wypada także zaliczyć specjalnie zorganizowany koncert muzyki organowej w wykonaniu największego organisty współczesnych Włoch. Impreza odbyła się w holu dawnego banku, przebudowanym na salę koncertową.

V. WYDAWNICTWA OKOLICZNOŚCIOWE

Dorobek Włoskiego Towarzystwa Botanicznego sumują przede wszystkim dwa dzieła o imponującej objętości i szacie graficznej, połączone wspólnym etui, na którym powtórzono barwne obwoluty z obu książek.

Pierwsze dzieło to historia stu lat badań botanicznych we Włoszech: Pedrotti F. ed., 1988. *100 anni di ricerche botaniche in Italia (1888-1988)* - Soc. Bot. Ital., Firenze, 1126 pp. Dzieło powstało w wyniku pracy 53 autorów. W książce po zarysie historii Towarzystwa znalazły się przeglądy badań we wszystkich ważniejszych dziedzinach botaniki, łącznie z jej licznymi zastosowaniami praktycznymi. Każdy rozdział tematyczny jest bogato ilustrowany fotografiami botaników i faksymile stron tytułowych dzieł, i opatrzony bibliografią najważniejszych dokonań w danej dziedzinie. Wobec ogromu informacji historycznej i dokumentacji, które wypełniają tę książkę, liczącą ponad tysiąc stron, ograniczę się do powtórzeń, np. danych o włoskich ogrodach botanicznych. We Włoszech jest 26 uniwersyteckich ogrodów botanicznych z najstarszym we Florencji (z roku 1545 - 2.4 ha) i najmłodszym w Cosenza (z roku 1982 - 9.5 ha). Do tej liczby trzeba dodać jeszcze 19 ogrodów (w tym ogrody roślin leczniczych, ogrody eksperymentalne) należące do innych instytucji. Dopełnieniem tego dzieła jest bibliografia zawartości czasopism wydawanych przez Włoskie Towarzystwo Botaniczne i jego poprzedników: Pedrotti F. *Indice Bibliografico dei Periodi della Societa Italiana (1844-1986)* - Soc. Bot. Ital., Firenze, 495 pp. Dzieło zawiera na wstępie krótką prezentację wydawnictw periodycznych poczynawszy od roku 1844. Najważniejsze tytuły czasopism omówiłem wcześniej w rozdziale II niniejszego artykułu. Bibliografia w porządku alfabetycznym obejmuje 9592 pozycji artykułów i przyczynków. Indeksy tematyczne z odsyłaczami do nr pozycji zamykają tę książkę. Dla przykładu podam, że bibliografia piśmiennictwa algologicznego zawiera prawie 500 pozycji, a bibliografia piśmiennictwa fizjologicznego ponad 2200 pozycji.

Z myślą o skłonieniu naszych botaników do poszukiwania nowych tj. tańszych i efektywniejszych rozwiązań w zakresie publikacji swych książek i czasopism, informuję, że oba dzieła wydane na najwyższym poziomie edytorskim, powstały „sposobem domowym” w Dipartimento di Botanica ed Ecologia na Uniwersytecie w Camerino. Mianowicie, niedawni absolwenci tego uniwersytetu i współpracownicy profesora Pedrottiego wykonali

skład komputerowy tekstu i makiety książek, a reszta jest dziełem uniwersyteckiej drukarni w 10-tysięcznym mieście. W podobny sposób, w krótkim czasie i stosunkowo tanio wydaje się na świecie coraz więcej książek i czasopism naukowych.

W kolejności podaję kilka uwag o wspomnianych już katalogach wystaw:

MOGGI G., 1988. Il disegno botanico contemporaneo in Italia. Istituto e Museo di Storia della Scienza, Società Botanica Italiana, Firenze, 49 pp. Format katalogu 21 x 22 cm.

Katalog przedstawia w jednolity sposób twórców i ich dzieła: wizerunki roślin wykonane w różnych technikach, ale zawsze z przeznaczeniem do dzieł naukowych: flor, kluczy, monografii itd.

Każdemu autorowi rycin eksponowanych na wystawie poświęcono w katalogu 2 strony. Na rozkładówce po lewej stronie obok portretu autora, umieszczono krótki życiorys i wykaz dzieł naukowych, w których publikowano ryciny. Po prawej stronie rozkładówki prezentuje się 1 reprodukcję wybranej ryciny tego autora i wykaz eksponowanych na

wystawie rycin. W ten sposób 21 autorów przedstawionych jest w kolejności alfabetycznej. Katalog ma wielobarwną okładkę z wizerunkiem storczyka.

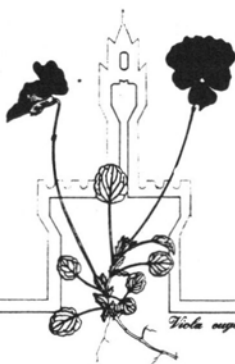
MOSCO M., RIZZOTTO M., eds., 1988. *Floralia florilegio dalle collezioni fiorentine del Sei-Settecento*. Firenze, Palazzo-Pitti - Opere in luce 1, 149 pp. Format katalogu 24 x 17 cm.

Katalog dzieł sztuki, poświęconych kwiatom, dzięki oryginalnej koncepcji i doskonałej szacie graficznej stanowił godny przewodnik po wspaniałej wystawie w Pałacu Pitti. Katalog, podobnie jak wcześniej omówiona wystawa jest rezultatem współpracy historyków sztuki i botaników. Wydanie katalogu finansowała Banca Toscana. W katalogu omówiono dzieła i ich twórców. Reprezentowane są obrazy, rysunki, ilustrowane wydawnictwa książkowe, ale także płaskorzeźby, ceramika i różne przedmioty użytkowe, którym wizerunki kwiatów nadały znamiona dzieł sztuki.

Udział botaników w przygotowywaniu wystawy i katalogu zaznaczył się między innymi identyfikacją gatunków roślin utrwalonych pędzlem na obra-

Centenario della Società Botanica Italiana 1888 - 1988

Fuchsia caryophylla Parl.

Il Presidente della Società Botanica Italiana, Prof. Franco Pedrotti, attesta
che il Prof. Janusz B. Falinski
ha partecipato al Congresso celebrativo del 1° Centenario della Società
(83° Congresso Sociale), in Firenze, dall'8 al 12 gennaio 1988.

Firenze, li 12 gennaio 1988

F. a. Pedrotti

Edizione: Istituto di Storia della Scienza - Firenze

Ryc. 3. Pamiątkowy dyplom z portretami wybitnych botaników włoskich wydany z okazji Kongresu we Florencji. Takie dyplomy otrzymali wszyscy uczestnicy Kongresu.

zach sławnych mistrzów jak: Bartolomeo Bimbi (1648–1729) i kilka dzieł anonimowych. Rezultaty tej analizy przedstawiono na stronach katalogu zamieszczając obok wielobarwnej reprodukcji obrazu schematyczny odrys identyfikujący rozpoznane gatunki. Dzięki tej formie katalogu wystawa w Pałacu Pitti mogła być przeżyciem artystycznym dla wszystkich zwiedzających, satysfakcjonując jednocześnie „wytrwałych florystów”.

Na zakończenie wypada jeszcze wspomnieć o licznych wydawnictwach specjalnych będących dziełem oddziałów (sekcji) regionalnych Włoskiego Towarzystwa Botanicznego.

W Trydencie wydano krótki rys historii działalności Towarzystwa i badań botanicznych w północnych Włoszech wraz z omówieniem pięćdziesięcioletnich dziejów alpejskiego ogrodu botanicznego Viotte di Monte Bondone (Pedrotti 1988).

Botanicy z Sardynii przygotowali na Kongres kalendarz ścienny z kolorowymi wizerunkami i mapami endemicznych gatunków roślin tej wyjątkowo interesującej pod wieloma względami wyspy.

Różnorodne wydawnictwa, pamiątki i imprezy towarzyszące były godnym dopełnieniem stułetniej rocznicy Włoskiego Towarzystwa Botanicznego. O poziomie i powodzeniu Kongresu zadecydowały nie tylko dobrobyt i tradycja kulturalna Włoch, ale i – jak sądzę – bliższe identyfikowanie się środowiska botanicznego tego kraju ze swym Towarzystwem.

Janusz B. FALIŃSKI

Z ŻYCIA PTB POLISH BOTANICAL SOCIETY NEWS

PIERWSI LAUREACI MEDALU IM. PROF. W. SZAFERA

First winners of the Prof. W. Szafer Medal
Medal im. prof. W. Szafera został ustanowiony przez Polskie Towarzystwo Botaniczne w 1980 roku jako wyróżnienie przyznawane corocz-

nie autorom najwybitniejszych polskich prac botanicznych. Bliższe informacje na temat Medalu i regulaminu jego przyznawania zostały opublikowane w *Wiadomościach Botanicznych* (33(2): 93–94; 1989). Kształt i wielkość medalu prezentuje fotografia na stronie 20. Poniżej prezentujemy sylwetki pierwszych laureatów wyróżnionych Medalem w roku 1989.

Alicja Borowska. Docent Uniwersytetu Warszawskiego, mikolog. Urodziła się w Warszawie.

POLSKA AKADEMIA NAUK
INSTYTUT BOTANIKI

GRZYBY (MYCOTA)

Tom XVI

GRZYBY NIEDOSKONAŁE (*DEUTEROMYCETES*)
STRZĘPCZAKOWE (*HYPHOMYCETALES*)
CIEMNOBARWIAKOWE FIALIDOWE
(*DEMATIACEAE PHIALOCONIDIAE*)

opracowała
ALICJA BOROWSKA

WARSZAWA—KRAKÓW 1986

Studia botaniczne na Uniwersytecie Warszawskim ukończyła w 1964 roku, po czym rozpoczęła pracę w Zakładzie Systematyki i Geografii Roślin tegoż Uniwersytetu. Stopień doktora nauk przyrodniczych uzyskała w roku 1973 na podstawie rozprawy *Epiksyliczne Dematiaceae (Deuteromycetes) Kampińskiego Parku Narodowego*. Od roku 1978 do chwili obecnej pełni obowiązki zastępcy dyrektora Instytutu Botaniki Uniwersytetu Warszawskiego. Jej zainteresowania badawcze dotyczą taksonomii grzybów niedoskonałych z rzędu *Hyphomycetales*, zwłaszcza rodziny *Dematiaceae*. Medal im. prof. W. Szafera otrzymała za pracę *Dematiaceae phialoconidiae* opublikowaną w serii *Flora Polska, Grzyby* tom 16 (1986).

Janusz Bogdan Faliński. Profesor Uniwersytetu Warszawskiego, ekolog, fitosocjolog, ba-